"मीठे बच्चे– सत्य बाबाका साथमा सच्चा भएर रह्यौ भने कदम-कदममा पदमको कमाइ जम्मा हुन्छ।"

प्रश्नः– कुनचाहिं प्राप्ति भगवान् सिवाय अरू कसैले पनि गराउन सक्दैन?

उत्तरः– मनुष्यहरूलाई चाहना रहन्छ– सुख वा शान्ति मिलोस्। शान्ति मिल्छ मुक्तिधाममा र सुख मिल्छ जीवनमुक्तिधाममा। ती दुवै चीज मुक्ति र जीवनमुक्ति त भगवान् बाहेक अरू कसैले पनि प्राप्त गराउन सक्दैन। तिमी बच्चाहरूलाई अब यस्ता भट्किइरहेका आत्माहरूप्रति दया आउनुपर्छ। बिचराहरू बाटो बिराएर भट्किइरहेका छन्, सही मार्ग खोजिरहेका छन्। उनलाई मार्ग देखाउनु छ।

गीतः– इन्साफ की डगर पर ....

ओम् शान्ति। यो गीत पनि बच्चाहरूको लागि हो किनभने सच्चाइमा, सत्य बाबाको निर्देशनमा त बच्चाहरू नै चल्छन्। फेरि कतिपय त राम्रो सँग चल्छन्, कोही भने चल्दैनन् पनि। जो चल्छन्, उनले नै उच्च पद पाउने छन्। यदि चल्दैनन् भने उच्च पद पनि प्राप्त गर्न सक्दैनन्। बाबा वा साजन सँग सच्चा रहनु छ किनभने उहाँबाट सत्य मत मिल्छ। अरू सबैले झूटो मत दिन्छन्। मनुष्य, मनुष्यलाई सबै झूटो मत नै दिन्छन्। गायन पनि छ– झूटी माया, झूटी काया... यहाँ त झूटो नै झूटो छ। सचखण्डमा त झूटो हुँदैन, जुन सचखण्डको लागि तिमी अहिले पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई बाबा सँग धेरै सच्चा बन्नु छ। उहाँ बेहदका बाबा हुनुहुन्छ। सच्चा भएर रह्यौ भने कदम-कदममा पदमपति भइरहनेछौ। झूटाहरू त पदमपति बन्नेछैनन्। त्यसैले बाबाको साथ झूटो बोल्नु धेरै नराम्रो हो। सदैव सच्चा भएर रहनुपर्छ, नत्र सचखण्डमा यति ठूलो पद प्राप्त गर्न सक्ने छैनौ। ठीकै छ, यो त भयो बच्चाहरूप्रति सावधानी।

अब तिमी बच्चाहरूले कसैलाई बुझाउने तरिका पनि सिक्नु छ, बेसमझलाई कसरी सम्झाउनुपर्छ, यो सिक्नु छ। बेसमझ किन भनिन्छ? किनभने मनुष्यहरूलाई समझ छैन। भन्ने त गर्छन्– मनुष्य सृष्टिलाई रच्नेवाला परमात्मा हुनुहुन्छ, त्यसैले उहाँ रचयिता हुनुभयो। तर रचनाहरूलाई हाम्रो रचयिता को हुनुहुन्छ, यो कुरा थाहा छैन। भक्ति आदि गर्छन्– शान्ति अथवा सुखको लागि। तिमी हामीले पनि यसै गथ्यौं, जबसम्म बाबा मिल्नु भएको थिएन। कृष्णको भजन गर्छन्, उनलाई याद गर्छन्, उनलाई मनाउनको लागि साधना गर्छन्, तर पनि उनी सँग के मागिरहेका छौं भन्ने थाहा हुँदैन। हामीलाई रचना गर्ने को हुनुहुन्छ, केही पनि जान्दैनन्। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ– जबसम्म हामीलाई बाबा मिल्नु भएको थिएन तबसम्म अनेक प्रकारका साधना, भक्ति आदि गर्दै आयौं। गर्दा-गर्दै रिजल्ट के निस्कियो? केही पनि मिलेन। सृष्टिलाई त तमोप्रधान बन्नु नै छ। फेरि यति धेरै जुन साधना गरिन्छ त्यसबाट केही मिल्छ वा मिल्दैन, यो विचार पनि गरिएन। अब सम्झन्छौं– केही पनि मिल्दैन। हामीलाई के चाहिएको हो, यो पनि कसैको बुद्धिमा छैन। संन्यासीहरूले भन्छन्– हामी निर्वाणधाममा जानको लागि हामीले साधना गर्छौं। त्यो त जसलाई मार्ग थाहा होस्, गएर आएको होस् तब न मार्ग बताउन सक्नेछ। अरू कसैले त मार्ग बताउन सक्दैन। जो आउँछ, उसले पुनर्जन्म त लिनै पर्छ। अन्तसमय सम्म पुनर्जन्म त लिंदै आउनु छ। जबसम्म सृष्टिको विनाश हुँदैन वा सृष्टिरूपी वृक्ष जीर्ण अवस्थासम्म पुग्दैन, तबसम्म यहाँ सबैलाई रहनु नै पर्छ। मनुष्यहरूले कतिलाई फलानो ज्योति ज्योतमा लीन भयो, वैकुण्ठवासी भयो वा स्वर्ग गयो भन्ने गर्छन्। अब वास्तवमा स्वर्गमा त कोही गएको हुँदैन। स्वर्ग कहाँ हुन्छ, निर्वाणधाम कहाँ हुन्छ, त्यहाँ के हुन्छ, त्यहाँ गएर फेरि कहिले आइन्छ? केही पनि जान्दैनन्। तिमीले सबै कुरा जान्दछौ,

नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। जो कोही आए भने उनलाई पनि सोध्न सक्छौ– तपाई के चाहनुहुन्छ? गुरु बनाउनु भएको छ भने दिलमा के चाहना राख्नु भएको छ? वास्तवमा उनको चाहनालाई तिमी ब्राह्मण-ब्राह्मणीहरूले जान्दछौ। चाहना के राख्नुपर्ने हो, कुन कुराको चाहना राख्नु छ– यो पनि कसैले जान्दैनन्। यहाँको कुनै कुरा राम्रो लागेन भने त्यसबाट छुट्नको लागि साधना गर्छन्। अब, जानको लागि दुईवटा धाम छन्, निर्वाणधाम, त्यो हो शान्तिधाम। त्यहाँ आत्माहरूको निवास हुन्छ। के तिमी त्यस धाममा जान चाहन्छौ? तिमी बच्चाहरूलाई दया लाग्नुपर्छ। बिचराहरू भट्किइरहेका छन्। मार्गको बारेमा कसैलाई थाहा छैन। गाइड हुनुहुन्छ नै एक। उहाँ सबैलाई दुःखबाट छुटाएर सुखधाममा लैजाने या जीवनमुक्त बनाउनेवाला एकै हुनुहुन्छ। उहाँ जबसम्म यहाँ आउनुहुन्न, तबसम्म कसैलाई पनि मुक्ति-जीवनमुक्ति प्राप्त हुन सक्दैन। यी दुवै सम्पत्ति एक बाबाकै पासमा छन्। जबसम्म भगवान् भक्तहरूको पासमा आउनुहुन्न, तबसम्म त्यो चीज मिल्न सक्दैन। स्वर्गमा सुख र शान्ति दुवै हुन्छ। शान्ति किन भनिन्छ? किनकि त्यहाँ लडाइ-झगडा आदि हुँदैन। बाँकी वास्तविक शान्तिधाम त हो नै निर्वाणधाम, जहाँ सबै आत्माहरू शान्त रहन्छन्, फेरि आत्मालाई जब अंगहरू मिल्छ, तब बोल्न थाल्छ। वहाँ सुख-शान्ति दुवै हुन्छ। सुख हुन्छ सम्पत्तिबाट। त्यहाँ सत्ययुगमा त सम्पत्ति धेरै हुन्छ। यहाँ सम्पत्ति हुँदैन, त्यसैले मनुष्यहरू बिचरा रोटीको टुक्रा पनि मुश्किलले खान पाउँछन्। सम्पत्ति छ भने हवाइजहाज ठूला-ठूला महल आदि सबै चीज हुन्छन्। त्यसैले सम्पत्ति पनि आवश्यक छ भने शान्ति पनि आवश्यक छ। निरोगी काया पनि आवश्यक छ। यी सबै चीज दिने त बाबा नै हुनुहुन्छ। सम्झाइएको छ– यो कलियुग त हो नै दुःखधाम। नयाँ दुनियाँ हो सुखधाम। त्यहाँ दुःख हुँदैन। त्यहाँ पवित्रता, सुख, शान्ति सबै हुन्छ। दोस्रो हो मुक्तिधाम, त्यहाँ कोही पनि सदैव रहन सक्दैन। पुनर्जन्म लिएर फेरि पार्ट खेल्न अवश्य आउनुपर्छ। परमधाममा तबसम्म रहन्छ, जबसम्म पार्टमा आउँदैन। वास्तविक प्यारो घरको याद गर्छन्, नाटकमा जहिले पनि सीमित संख्या हुन्छ। फलानो ड्रामा मा यति कलाकार छन्, यो त अनादि बनीबनाइ ड्रामा हो। सीमित संख्या छ, भारतवर्षमा ३३ कोटी देवताहरूको संख्या हुन्छ। यतिबेला त धेरैजना परिवर्तन भएका छन्। त्यसकारण जब कोही आउँछन् भने सबैभन्दा पहिला सोध्नु छ– दिलमा के आश राख्नु भएको छ? के चाहनुहुन्छ? दर्शनबाट त केही पनि फाइदा छैन। गुरुका पासमा केही आशा लिएर जान्छन्। एउटा आशा त केही मिलोस् भन्ने हुन्छ। आशीर्वाद दिऊन्, हामी फलानोमाथि विजय प्राप्त गर्न सकौं, कसैले भने हामीलाई यस्तो मार्ग मिलोस् जसबाट सदैव शान्तिमा रहन सकौं भन्ने चाहन्छन्। भन्दछन्– मन बडो चञ्चल छ। उनलाई भन– शान्ति त मिल्नेछ परमधाममा। पहिलो छ– परमधाम, दोस्रो छ– सुखधाम, तेस्रो छ– दुःखधाम। तपाई के चाहनुहुन्छ ताकि हामी त्यसको लागि यो साधना वा पुरुषार्थ गर्नुहोला, भन्नेछौं। साधना वा पुरुषार्थ भन्नु एउटै कुरा हो। भक्तहरू साधना गर्छन् अन्य कहीं जानको लागि अथवा फर्केर परमधाम जानको लागि। मोक्ष त कसैले पनि पाउन सक्दैन। यो बनिबनाउ ड्रामा हो। संन्यासीहरूलाई फेरि आफ्नै संन्यास धर्ममा आउनु नै पर्छ। क्रिश्चियन धर्म फेरि क्राइस्टद्वारा अवश्य स्थापना हुन्छ। सत्ययुगी नयाँ दुनियाँमा पवित्रता सुख शान्ति सबै हुन्छ, त्यसलाई भनिन्छ– सुखधाम, शिवालय। यो हो वेश्यालय। तपाईं के चाहनुहुन्छ? शान्ति चाहनुहुन्छ? त्यो त शान्तिधाममा मिल्छ। त्यो पनि सुखधाम आउनेहरूको अर्थात् देवी-देवताहरूको पार्ट पूरा नभएसम्म मात्र। फेरि त नम्बरवार सबैलाई पार्ट खेल्न आउनु नै पर्छ। तपाईंले पनि पुरुषार्थ गर्नुहुन्छ भने वैकुण्ठमा जानुहुन्छ। यो सृष्टि वैकुण्ठ थियो, यस्तो कुरा बताउनुपर्छ। वर्सा बाबाबाट नै मिल्छ उहाँ नै आएर बच्चाहरूलाई आफ्नो पहिचान दिनुहुन्छ। बाबाले नदिने हो भने बच्चाहरूलाई कसरी

पहिचान हुन सक्छ। यस्तो त कोही पनि छैन जसले म भगवान्को बच्चा हुँ भनोस्। यदि यस्तो भन्छ भने त हामी सोध्न सक्छौं– भगवानले के रच्नुहुन्छ? उहाँले त स्वर्ग रच्नुहुन्छ। फेरि तिमी नर्कमा किन धक्का खाइरहन्छौ छ त? त्यस्तै फेरि ८४ जन्मको बारेमा पनि बताउन सक्छौ। भगवानले हामीलाई स्वर्गमा पठाउनु भएको थियो, फेरि ८४ जन्म लिंदै आयौं। अहिले नर्कमा आइपुगेका छौं। अब ८४ जन्म पूरा भयो। तपाईहरूलाई यो कुरा थाहा नभएकोले हामी बताउँदै छौं। हामी पहिला स्वर्गमा थियौं, फेरि ८४ जन्म भोग्यौं। अब फेरि बाबालाई र स्वर्गलाई याद गरौं। कमल फूल समान पवित्र बनौं। संन्यासीहरूलाई पनि सम्झाउनु छ– तपाईंहरूको हठयोग हो। यो हो राजयोग। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर कमल फूल समान रहनु छ। यो प्रवृत्ति मार्ग हो। तपाईंहरूको पन्थ नै अलग हो, निवृत्ति मार्गको। यो प्रवृत्ति मार्ग हो जीवनमुक्ति प्राप्त गर्ने। हामीलाई पनि बाबाले बताउनु भएको हो। अब हामी बाबाको याद गरौं तब नै अन्त मति सो गति हुन्छ। विकर्महरूको बोझ विनाश तब हुन्छ जब बाबाको याद गर्नेछौं। यी दुई स्थान हुन् जहाँ सुख र शान्ति मिल्न सक्छ। तपाईलाई के चाहिन्छ? के स्वर्गमा जान चाहनुहुन्छ?

गायन पनि छ– तुम मात-पिता.... यदि तपाईंलाई अपार सुख चाहिन्छ भने गृहस्थ व्यवहारमा रहेर राजयोग सिक्नुहोस्। पावन पनि रहनु छ। फेरि दुईजनामा जो रहे पनि, बन्धन त छैन। स्वर्गको मालिक बन्नेवाला छैन भने उसलाई समय दिइरहनु आवश्यक छैन, बाबा र वर्सालाई याद गर्नु छ, पवित्र रहनु छ। कुनै एक संन्यासीले लेखेका छन्– म साधु हुँ, तर पनि मार्ग पूरा थाहा नभएजस्तो लाग्छ। सुनेको छु हजुरद्वारा मार्ग मिल्छ भनेर। अब के गरौं? म यदि हजुरको बनें भने त सबै शिष्यहरू सहित आउनेछौं। फेरि पनि यसरी कसैले पनि बन्न सक्दैन। उनीहरू सम्झन्छन्, मैले जे भन्नेछु त्यो मेरा शिष्यहरूले मान्नेछन्। तर यस्तो त गर्दैनन्। बी.के. को नाम सुनेपछि यसलाई पनि जादू लागेछ भन्नेछन्। हो, कोही निस्केर पनि आए, बाँकी हामी कुनै संन्यासीको आश्रमलाई हात लगाउनेवाला होइनौं। मानौं, कसैले यो मार्ग राम्रो हो भन्ने सम्झेलान्, अब के हामी उनको आश्रम सम्हाल गर्छौं र? हो, बच्चीहरू गएर भाषण गर्न सक्छन्, यदि राम्रो लाग्यो भने रहन पनि सक्छन्। बाँकी आश्रमलाई हामी के गर्ने। लेखेका छन्– हामी पनि आएर केही शिक्षा प्राप्त गर्न सक्छौं? उनलाई लेख्नुपर्छ– तपाईं साधना कहाँ जानको लागि गर्नुहुन्छ? के लक्ष्य र उद्देश्यले गर्नुहुन्छ? को सँग मिल्न चाहनुहुन्छ? कहाँ जान चाहनुहुन्छ? तपाईं त हठयोगी संन्यासी हुनुहुन्छ, हाम्रो यो राजयोग हो। यो सिकाउनेवाला त परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ। यो कलियुग हो दुःखधाम, सत्ययुग हो सुखधाम। कलियुगमा हेर अनेकानेक धर्म छन्, कति धेरै लडाइँ, झगडा भइरहन्छन्। सत्ययुगमा त हुन्छ नै एक धर्म। त्यो हो सतोप्रधान दुनियाँ। यथा राजारानी तथा प्रजा सतोप्रधान। यहाँ छ यथा राजा-रानी तथा प्रजा तमोप्रधान। यो काँडाको जंगल हो, त्यो फूलको बगैंचा हो। मार्ग दुईवटा छन्– हठयोग र राजयोग। यो राजयोग हो स्वर्गको लागि। राजाहरूको राजा स्वर्गमा बन्नेछौ। स्वर्ग स्थापना गर्ने परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ। उहाँले नै राजयोग सिकाउनुहुन्छ। संन्यासीहरूले भनून्– हामी संन्यासमा रहेर नै त ज्ञान लिन सक्दैनौ। यसको लागि त गृहस्थ व्यवहारमा रहनुपर्छ। यो त एक नियम हो, जसलाई छोडेर भागेका थिए उनको फेरि कल्याण गर्नु छ। पहिला तपाईले राम्रो सँग बुझ्नुहोस्, अनि फेरि परिवर्तन आफूबाट शुरु गर्नुहोस्। तपाईंले आफ्नो परिवारलाई छोड्नुभयो। यदि बाल ब्रह्मचारी हो भने आमा-बुवालाई छोडेको हुनुपर्छ, उसलाई पनि सम्झाउनु छ। काइदा-कानूनलाई पहिला सम्झाउनुपर्छ।

पुरानो दुनियाँलाई नयाँ बनाउने, यो काम त बाबाको नै हो। बाबालाई परमधामबाट आउनुपर्छ। उहाँ हुनुहुन्छ पतितहरूलाई पावन, नर्कलाई स्वर्ग बनाउनेवाला। स्वर्गमा देवी-देवता नै रहन्छन्। बाँकी सबै निर्वाणधाममा रहन्छन्। सबैलाई सुख-शान्ति दिनेवाला उहाँ एकै हुनुहुन्छ। बाबा आउनुहुन्छ एक धर्मको स्थापना गरेर बाँकी सबै अधर्मलाई विनाश गर्न। त्यसपछि सबै परमधाममा गएर निवास गर्नेछन्। यो कयामतको समय हो। सबैले हिसाब-किताब पूरा गरेर फर्केर जाने छन्। सबै आत्माहरूलाई आ-आफ्नो पार्ट मिलेको छ। कसैले कति जन्म कसैले कति जन्म पार्ट बजाउँछन्। सबैलाई तमोप्रधान बन्नु नै छ। बाँकी फर्केर कोही जान सक्दैन। न त फेरि मोक्ष नै हुन्छ। बाँकी भयो मुक्ति-जीवनमुक्ति, हामी जीवनमुक्तिको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौं। यसमा मुक्ति पनि आइहाल्छ। तपाईंहरू यदि मुक्ति चाहनुहुन्छ भने ठीकै छ, बाबालाई याद गर्नुहोला ताकि विकर्म विनाश होस्। अनि बाबाको पासमा जान सक्नुहुन्छ। यो एकमात्र मार्ग स्वयं बाबाले बताउनु भएको छ। स्वदर्शनचक्र पनि घुमाइरह्यौं, पढाइ पनि पढ्दै रह्यौं भने स्वर्गमा आउनेछौं। त्यसैले संन्यासीहरूलाई फेरि गृहस्थ व्यवहारमा फर्केर जानुपर्‍यो, हिम्मत हुनुपर्‍यो। एक ज्ञानेश्वर गीता छ जसमा लेखिएको छ, भनियो– एक बच्चा दिएर संन्यास गर, त्यसपछि कुलको वृद्धि भइरहनेछ। फेरि त कुनै बाल ब्रह्मचारी हुने भएन। बाल ब्रह्मचारी भीष्म पितामहको त धेरै मान छ। तर पनि मनुष्यहरू एकअर्कामा विश्वास पनि गर्दैनन्। सम्झन्छन्– गृहस्थमा रहेर विकारमा नजाऊन्, यो त हुन सक्दैन। तर उनीहरूलाई भगवान सर्वशक्तिमानको मदत कहाँ मिलेको हुन्छ र! न कुनै राजयोग सिकाएर स्वर्गको स्थापना गर्ने ताकत नै हुन्छ। सबैलाई दुःखबाट छुट्कारा दिलाएर सुखमा लैजाने, यो केवल परमात्मा बाहेक कसैले पनि गर्न सक्दैन। दुवै ढोकाको चाबी बाबाको पासमा छ। स्वर्गको द्वार खुलेपछि मुक्तिको पनि खुल्छ। मुक्तिमा नगई स्वर्गमा कसरी जान सकिन्छ। दुवै गेट एकैसाथ खुल्नेछन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता, बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग, रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) मुक्तिको लागि बाबालाई याद गरेर विकर्म विनाश गर्नु छ र जीवनमुक्तिको लागि स्वदर्शन चक्रधारी बन्नु छ, पढाइ पढ्नु छ।

२) दयावान् बनेर भट्किइरहेका आत्माहरूलाई घरको मार्ग बताउनु छ। मुक्ति र जीवनमुक्तिको वर्सा हरेकलाई बाबाबाट दिलाउनु छ।

वरदान:– सदा बिजी रहेर हर कदममा पद्मौंको कमाइ जम्मा गर्ने मायाजीत भन

तिमी बच्चाहरू ब्राह्मण बनेका छौ सदा बिजी रहनको लागि। बिजी रहनेवाला नै सबैभन्दा ठूलो व्यापारी हो, जसले हर कदममा पद्मौंको कमाइ जम्मा गर्छ। सारा कल्पमा यस्तो व्यापार कसैले गर्न सक्दैन र सदा जो बिजी रहन्छ, उसको पासमा माया आउन सक्दैन किनकि उसको पासमा मायालाई रिसिव गर्ने समय नै हुँदैन। त्यसैले सदा यसै रूहानी नशामा रहने गर– मेरो कदम कदममा पदम छ। तर जति नशा त्यति नै निर्मानता।

स्लोगन:– आफ्नो सेवालाई बाबाको अगाडि अर्पण गरिदियौ भने सफलता निश्चित छ।